

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2218203035
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2218203035.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX/XX, E. F., zastúpená Mgr. Tomášom Michnicom, advokátom, Na Priekope 174/13, Žilina, proti žalovanému: G. H. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. XXXX/XX, I., zastúpený J. K. I., bytom A. XX, L., o určenie neplatnosti zmlúv o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 11. júna 2021, č.k. 9C/38/2018-163, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyni v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním žalobu zamietol (výrok I.) a rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi v rozsahu 100%, o ktorej výške náhrady rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (výrok II.). Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu dňa 29.06.2018 domáhala proti žalovanému určenia absolútnej neplatnosti zmlúv zo dňa 29.03.2016 a 01.07.2016 o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v k.ú. M. E. (parcela registra „C“ č. 295/6 a č. 295/9, stavba/rodinný dom č. súp. XX postavená na parcele č. 295/6), vedené Okresným úradom Dunajská Streda, katastrálny odbor na LV č. XXX. Žalobu odôvodnila tým, že predmetné záložné zmluvy majú zabezpečiť pohľadávky žalovaného ako záložného veriteľa voči dlžníkovi - dcére žalobkyne N. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XX/XX, E. F., vyplývajúce zo zmlúv o pôžičke uzavretých medzi nimi dňa 29.03.2016 na sumu 20.000,- eur a dňa 01.07.2016 na sumu 15.000,- eur. Podstatou argumentácie žalobkyne v žalobe bolo, že nepodpísala a neuzavrela so žalovaným žiadnu zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam, teda medzi žalobkyňou a žalovaným neexistuje žiadny zmluvný vzťah, ktorý by oprávňoval žalovaného ako záložného veriteľa legitímne si nárokovať predmet záložného práva, ktorý v čase uzavretia záložných zmlúv bol v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov - žalobkyne a jej manžela, t.č. už nebohého O. B.. V súčasnosti je vo výlučnom vlastníctve žalobkyne. Žalobkyňa na preukázanie, že podpisy na záložných zmluvách nie sú jej pravými podpismi, v konaní predložila kópiu znaleckého posudku č. 36/2018 vyhotoveného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. Taktiež považovala za nezákonný a bezdôvodný zásah do jej vlastníckeho práva zápis poznámok na predmetnom LV súvisiaci s uvedenými záložnými zmluvami. Žalovaný so žalobou nesúhlasil. Poukázal na to, že práve dcéra žalobkyne ponúkla žalovanému ako veriteľovi zabezpečenie jeho pohľadávok voči nej ako dlžníčke z uzavretých zmlúv o pôžičke spôsobom uzavretia záložnej zmluvy s jej rodičmi. Žalovaný nerozporoval tvrdenie žalobkyne, že sa pri uzavieraní zmlúv nestretli, poukázal na to, že práve dcéra žalobkyne doručila do kancelárie žalovaného už podpísané

zmluvy. Podpis zosnulého O. B., otca N. H. a manžela žalobkyne, na sporných zmluvách nikto neskúmal, a teda doposiaľ nebolo nijako preukázané, že by aj tieto podpisy neboli pravé, čo má vplyv aj na celkové posúdenie platnosti, resp. neplatnosti právneho úkonu zriadenia záložného práva k predmetnej nehnuteľnosti, ktorý mal byť urobený týmto manželom. Súd vykonaným dokazovaním zistil a medzi stranami nebolo sporné, že existujú dve zmluvy o zriadení záložného práva zo dňa 29.03.2016 a 01.07.2016 k nehnuteľnostiam v katastrálnom území M. E. zapísaným na LV č. XXX, ktoré obsahujú označenie žalovaného ako záložného veriteľa a žalobkyne a jej už nebohého manžela ako záložcov. Predmetné záložné zmluvy podľa ich čl. 3 zabezpečujú peňažné pohľadávky žalovaného voči dcére záložcov - žalobkyne a jej už nebohého manžela N. H., vyplývajúce zo zmlúv o pôžičke uzavretých medzi žalovaným ako veriteľom a menovanou N. H. ako dlžníčkou.

Súd prvotne skúmal procesnú prípustnosť podanej žaloby v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP, pod ktoré spadá predmetná žaloba a to z hľadiska, či v tejto veci za konkrétnych okolností prípadu, môže žalobkyňa požadovať, aby súd rozhodol o určení právnej skutočnosti, čo predpokladá, že to vyplýva z osobitného predpisu. Všeobecne možno konštatovať, že i v prípade nesprávnej formulácie petitu môže súd v konkrétnych prípadoch v konaní pokračovať, ak je z obsahu žaloby zrejmé, čoho sa týka a čo sleduje, súd je totiž viazaný obsahom žalobného petitu, nie jeho formuláciou. V prípade posudzovania žalobného návrhu, aj vo vzťahu k § 137 písm. c) CSP pritom platí, že súd tu skúma aj danosť naliehavého právneho záujmu žalobcu na požadovanom určení. Žalobkyňa na pojednávaní doplnila svoju argumentáciu ohľadne neplatnosti tým, že preukazuje danosť naliehavého právneho záujmu vo vzťahu k podanej určovacej žalobe aj s poukazom na stále prítomnú poznámku na LV č. XXX o začatí výkonu záložného práva. Žalovaný namietal nedostatok naliehavého právneho záujmu z dôvodu, že požadovaným určením sa v žiadnom prípade nevyriešia všetky sporné vzťahy medzi účastníkmi a taktiež sa ním nezabráni tomu, aby sa po požadovanom určení pokračovalo v ďalších sporoch medzi tými istými účastníkmi. Súd prvej inštancie tak vec právne posúdil podľa § 137 CSP. Žalobkyňa sa domáhala určenia, že zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 29.03.2016 a 01.07.2016 sú neplatné, teda žiadala určiť neplatnosť právneho úkonu ako právnu skutočnosť, s ktorou právna norma spája vznik, zmenu alebo zánik právneho vzťahu. Po prijatí zákona CSP je možné domáhať sa určenia neplatnosti právneho úkonu (zmlúv o záložnom práve) ako právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP iba v takom prípade, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Z osobitného predpisu musí teda vyplývať oprávnenie subjektu podať žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu. Takto bola žalobkyňa aj poučená v uzneseniach súdu, č.k. 9C/38/2018-51 z 19.08.2019 a č.k. 9C/38/2018-73 z 26.02.2020, na ktoré však nereagovala kvalifikovaným doplnením prípadného osobitného predpisu umožňujúceho podanie žaloby s požadovaným určovacím petitom a pokiaľ takého predpisu niet, čo je aj predmetný prípad, žalobca musí formulovať petit na určenie, či tu záložné právo je, alebo nie je. Z formálneho hľadiska teda súd vo vzťahu k výslovnej formulácii predmetného petitu žaloby o určenie právnej skutočnosti konštatuje existenciu dôvodu procesnej neprípustnosti žaloby v zmysle § 137 písm. d) CSP, keďže oprávnenie subjektu, teda žalobkyne, podať takúto žalobu nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu, čo samo o sebe vedie k zamietnutiu žaloby bez jej vecného preskúmania. Súd pritom s poukazom, napr. na závery uznesenia NS SR, sp.zn. 7Cdo/268/2019 posudzoval predmetnú žalobu súčasne aj v procesnom režime ustanovenia § 137 písm. c) CSP, v rámci ktorého by súd prípadne mohol v konaní o určovacej žalobe pokračovať, pokiaľ by mal preukázaný naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení, avšak aj tu opätovne musel konštatovať procesnú neprípustnosť žaloby a to pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na podaní predmetnej žaloby. Posúdenie naliehavého právneho záujmu je otázkou právnej kvalifikácie rozhodujúcich skutočností. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi: žalovaným je popieraná existencia práva, resp. právneho pomeru žalobcu, jestvuje ohrozenie práva či právneho vzťahu a toto ohrozenie nemožno odstrániť inak, len určovacím výrokom. Naliehavý právny záujem sa tak viaže k otázke, či určovacia žaloba môže byť spôsobilým procesným nástrojom ochrany práva. O splnení podmienky naliehavého právneho záujmu je možné však uvažovať iba v prípade, ak bude výrok súdneho rozhodnutia spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzeného vzťahu. Vecnú legitimitáciu v konaní o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, má ten, kto je zúčastnený právneho vzťahu alebo práva, o ktoré v konaní ide. Pre posúdenie dôvodnosti a naliehavosti právneho záujmu na podanej žalobe, je rozhodujúce skutkové zistenie, či vôbec je žalobca nositeľom hmotného práva, o ktoré v konaní ide. V prípade určovacích žalôb s predmetom konania týkajúcim sa záložného práva k nehnuteľnosti, by bol naliehavý právny záujem spravidla daný potrebou zosúladenia skutočného stavu so zápisom záložného práva v katastri nehnuteľností, a teda zapísania záložného práva žalobcu ako veriteľa (v tomto prípade je ním však žalovaný) na základe pozitívnej určovacej žaloby. V okolnostiach konkrétnej veci by pritom

mohol byť daný naliehavý právny záujem aj v prípade negatívnej určovacej žaloby, ak by sa ňou mal a mohol odstrániť stav právnej neistoty pri zapísanom záložnom práve. Keďže predmetnú žalobu podala žalobkyňa ako záložca a vlastníka nehnuteľnosti, pri nej by prichádzalo do úvahy negatívne určenie, že záložné právo neexistuje. Takéto negatívne určenie by však v aktuálnych podmienkach nemohlo viesť k zosúladieniu skutočného stavu so zápisom záložných práv v katastri nehnuteľností, keďže tieto boli vymazané z katastra nehnuteľností a v súčasnosti absentuje o nich v katastri nehnuteľností zápis, čo teda znamená, že faktický stav aktuálne (vyhovujúc žalobkyni) korešponduje s tým, čoho by sa žalobkyňa svojou žalobou v tomto konaní mohla domáhať. Taktiež nie je možné predmetnú žalobu považovať za vhodný a účinný procesný nástroj ochrany práv vyplývajúcich z predmetného vzťahu zo záložných zmlúv, pretože nie je spôsobilá na to, aby vzťahy medzi stranami vyriešila komplexne z dôvodu, že žalobkyňa touto žalobou urobila predmetom konania počítačné dôvody neplatnosti zmlúv, pričom sa v žalobe vôbec nezaoberá ďalším vývojom vzťahov z týchto zmlúv, ktoré by však nevyhnutne museli byť predmetom ďalšieho skúmania na účely celkového posúdenia existencie predmetných záložných práv v súčasnosti. Toto by však v prípade predmetnej žaloby žalobkyne (vzhľadom na obmedzený rozsah uplatnených dôvodov neexistencie záložných práv v nej) objektívne nebolo možné a znamenalo by to zbytočné vyvolanie ďalších sporov, resp. potrebu následne pokračovať a rozhodovať aj v iných už začatých konaniach, a to konkrétne v konaní sp.zn. 12C/56/2018, o ktorom má súd vedomosť z úradnej činnosti a kde podľa obsahu žaloby podanej veriteľom G. H. C., v ktorej je uplatnené pozitívne určenie existencie predmetných záložných práv, bude musieť súd popri dôvodoch absolútnej neplatnosti zmlúv o záložnom práve (ako otázke predbežnej) komplexne posúdiť aj všetky následné v tejto inej žalobe podrobnejšie popísané okolnosti majúce vplyv na vznik a najmä trvanie predmetných záložných práv v súčasnosti. Keďže určovací výrok súdneho rozhodnutia v predmetnej veci, aj keby bol prispôsobený zákonnej formulácii podľa § 137 písm. c) CSP, by nebol z uvedených dôvodov spôsobilý vystihnúť úplný obsah hmotným právom vymedzených vzťahov strán sporu z predmetných záložných zmlúv, súd ustálil, že v konaní nie je preukázaný naliehavý právny záujem žalobkyne na požadovanom určení, čo je taktiež dôvodom zamietnutia žaloby bez možnosti jej vecného preskúmania. Naliehavý právny záujem nebolo možné založiť ani na základe prítomnosti poznámky o začatí výkonu záložného práva, keďže ide len o informatívnu poznámku, ktorá neobmedzuje vlastníka nakladať s nehnuteľnosťou, pričom vo vzťahu k uvedeným poznámkam platí, že tieto poznámky bude zrejme možné v prípade ich neopodstatnenosti vymazať práve na základe výsledkov iného prebiehajúceho konania (sp.zn. 12C/56/2018). Súd preto žalobu žalobkyne z dôvodu jej procesnej neprípustnosti podľa § 137 písm. c) a d) CSP zamietol s tým, že predmetné rozhodnutie netvorí prekážku rozsúdenej veci pre iné určovacie žaloby, predmetom ktorých sú iné, ďalšie skutočnosti, ktoré môžu predstavovať zásadne iný pohľad na právne postavenie účastníkov tohto hmotnoprávneho vzťahu. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, keďže žalovaný bol v tejto sporovej veci úspešný na 100 %, súd mu priznal nárok na ich náhradu v celom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podala odvolanie žalobkyňa. Uviedla, že žaloba má všetky náležitosti žaloby tak, ako sú špecifikované v ust. § 132 a nasl. CSP. Zo žiadneho zákonného ustanovenia nevyplýva povinnosť žalobcu uviesť v žalobe právnu argumentáciu, na podklade ktorej má rozhodnúť súd, ktorá skutočnosť je v súlade so zásadou súd pozná právo. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalovaná namieta absolútnu neplatnosť zmlúv o zriadení záložného práva z dôvodu, že nikdy žiadnu zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti neuzavrela. Poukázala na čl. 2, čl. 6 CSP. Súd nesprávne v odôvodnení uviedol, že vykonal dokazovanie a na takomto základe prijal vo veci zo skutkového i právneho hľadiska záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení. V danom prípade dokazovanie vykonané nebolo v takom rozsahu a za preukázania takých dôkazov, ktoré by jednoznačne mohli preukázať nedostatok naliehavého právneho záujmu žalobkyne na požadovanom určení. Naliehavý právny záujem je daný tam, kde je postavenie strán sporu neisté. Naliehavosť právneho záujmu bola žalobkyňou jednoznačne preukázaná. Podala na konajúci súd žalobu, opakované vyjadrenia, voči ktorým súd prvej inštancie nemal žiadne výhrady. Tým, že súd žalobu neodmietol v tomto štádiu konania, žalobkyňa mala za to, že táto je dôvodná a dôvodnosť naliehavého právneho záujmu bola súdu známa a súd ju nerozporoval. Na LV č. XXX je uvedená poznámka: Oznámenie o začatí výkonu záložného práva záložným veriteľom G. H. C., nar. XX.XX.XXXX, formou dobrovoľnej dražby, P-244/2017-č.z.55/17. Žalobkyňa v konaní nemohla uplatňovať a predkladať súdu dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nakoľko jej to nebolo umožnené. Nemala so žalovaným uzatvorený nikdy žiadny zmluvný vzťah. Žalovaného nevidela, v prospech žalovaného nikdy nič nepodpisovala. Žalobkyňa predložila dôkazy, ktoré preukazujú, že zmluvy o zriadení záložného práva neboli žalobkyňou nikdy podpísané – znalecký posudok č. 36/2018.

Zápis poznámok na LV č. XXX ju obmedzuje vo výkone vlastníckeho práva a nakladaní so svojím majetkom. Žalobkyňa oprela dôvodnosť podanej žaloby predovšetkým o dôkazy, z ktorých je zrejmé, že zmluvy o zriadení záložného práva boli a sú neplatné. Pokiaľ súd mal preukázanú nedôvodnosť podanej žaloby, mal tak urobiť v štádiu konania pred nariadením hlavného pojednávania. Je pre žalobkyňu nepochopiteľné, prečo žalobu na prvom pojednávaní neodmietol, ale umožnil účastníkom mimosúdne rokovať o tejto žalobe. Navrhla rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že rozsudok považuje za správny. Poukázal na rozsudok NS SR, sp.zn. 1 Obdo 4/2017, v ktorom je okrem iného uvedené, že naliehavý právny záujem žalobcu o požadované určenie treba skúmať so zreteľom na cieľ sledovaný podaním žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia. Ak žalobca neosvedčí naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod zamietnutia žaloby. Tiež poukázal na rozsudok NS SR, sp.zn. 8 Cdo 251/2015, v ktorom je okrem iného uvedené, že súd v každom štádiu konania musí mať existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení preukázanú. To znamená, že tak, ako musel skúmať existenciu naliehavého právneho záujmu prvoinštančný súd, tak aj odvolací súd musel skúmať jeho existenciu a to i v štádiu odvolacieho konania. Žalovaný má za to, že žalobca ani v podanom odvolaní nepreukázal naliehavý právny záujem a nie je preto namieste, aby sa odvolací súd vecnou opodstatnenosťou žaloby zaoberal.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 127, § 363 a § 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§379 a § 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 9C/38/2018 je určenie, že zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 29.03.2016 na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. M. E., zapísané na LV č. XXX a zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 01.07.2016 na nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. M. E., zapísané na LV č. XXX, sú neplatné.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým žalobu zamietol z dôvodu jej procesnej neprípustnosti podľa § 137 písm. c) a d) CSP.

Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, pričom sa vysporiadal s podstatnými argumentami strán sporu a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenie a toto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, nemôže preto dať za pravdu odvolateľke, ktorá v odvolaní neuviedla žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli navyše spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žaloba o určenie neplatnosti záložných zmlúv nie je prípustná v súlade s ust. § 137 písm. d) CSP a to z dôvodu, že žalobou možno požadovať,

aby sa rozhodlo o určení právnej skutočnosti len ak to vyplýva z osobitného predpisu. Súd prvej inštancie tiež správne konštatoval, že určenie neplatnosti záložnej zmluvy, teda určenie tejto právnej skutočnosti, nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu, takže takáto žaloba o určenie neplatnosti záložnej zmluvy nie je v súlade s týmto zákonným ustanovením prípustná. Žalobkyňa, právne zastúpená advokátom, bola opakovane vyzývaná, aby uviedla dôvod prípustnosti určenia právnej skutočnosti v zmysle § 137 písm. d) CSP, na uvedené výzvy však nereagovala kvalifikovaným doplnením prípadného osobitného predpisu umožňujúceho podanie takejto žaloby. V prípade neprípustnosti žaloby v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP sa žaloba zamietá, takže spôsob rozhodnutia súdu prvej inštancie bol správny. Správne súd prvej inštancie aj následne skonštatoval, že v prípade, ak by predmetnú žalobu posudzoval aj v procesnom režime ust. § 137 písm. c) CSP, tak na určenie neexistencie záložných práv nie je naliehavý právny záujem. S dôvodmi nedostatku naliehavého právneho záujmu na takomto určení, uvedenými v písomnom odôvodnení rozsudku, sa odvolací súd plne stotožnil. Žalobkyňa v odvolaní neuviedla žiaden relevantný dôvod, na základe ktorého by bolo možné dospieť k záveru o prípustnosti jej žaloby.

Vzhľadom k všetkým uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, keď súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní plne úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v celom rozsahu.

Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).